

világóriás festményeiről vastag hurkákban potyogott le a festék,

[mint gyerekkoromban

a lócitrom, a lószar a Margithídon elvonuló ezüstcsipke-sisakos rendőrök lovainak dagadt vörös rózsanyílású farából, s ott is, itt is pléhládika-lapátos utcaseprők söpörték a lósegg-dörrenet nyálas szénagombócokat a lapátvályúk bádog-szívébe.

S Georges Mathieu festéküres képein csak vastag sárga szalagok maradtak, mint nyári eső után a csigabiga-csúszás fehér habszalagai az ázott fekete földön.

Hol vagy Simon? Fournier úrnál a Galeri Kléber könyvüzlet mögötti

[óriás termében

láttam veled több száz festményedet, a szürrealistákat és láng-naiv, koponyás-tükrű szent csodákat, a Fontoskodók fáját is, ami válogatott verses-kötetem címlapja

is lett: Virágzó világfa néven. És könyveim minden szépsége a te hatalmadtól

Simon. Mert a te halhatatlan műved az erkölcsi gyötrelem fenséges diadalma

a hatalom, a te műved a töprengő tisztaság győztes magánya Loyolai Szent Ignác-

kalapban, Szent Tamás ima-küzdelmé a fáradt gyönyörű parasztnak prédikálva.

Ott ülsz Isten előtt egy Isten-felé fordított barna tonett széken. És nézed az

Istent és az Isten néz téged. Mint ahogy egyszer, ahogy mondtad: a műterem-szoba

sarkának fordított széken ültél egy hétig, s nézted keményen a sarok-háromszög

nyitott-könyv fehér falait. De ott csak választalan szemgolyó-magány, hálátlan üresség.

És falak, falak, falak, falak, falak, falak, falak. És Szívedben Isten Szent Madárfészke!

Ülsz, mint Jani bátyám, a szobafestő-mázoló, a munkanélküli, mezítláb egy hokedlin a

szomszéd ház fehérre meszelt oldalfalát nézve egy hétig. Ült, ahogy te is, Barátom.

Te pokol-tűzzel leöntött erkölcsi mennyország. Angyaltalan lebegő magasság.

És falak! Falak! Falak! Falak! Falak! Falak! Falak! Falak! Falak! Falak!

